

CLARISSE
SABARD

STELLA'S
WENS

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Charleston, een imprint van Éditions Leduc

Oorspronkelijke titel: *Le Secret des Agapanthes 2 – Stella & Hortense*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Angela Knotter

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock / Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2163 8

ISBN 978 94 027 7842 7 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2026

Originele uitgave verschenen bij Charleston, een imprint van Éditions Leduc.

Het citaat uit *Hamlet* op pagina 193 is overgenomen uit de vertaling van Bert Voeten, *De Bezige Bij*, 1974.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Hartnell Manor, Cotswolds, Engeland, 1969

Hijgend bleef Hortense staan om op adem te komen. Haar hart ging als een razende tekeer; zoveel fysieke inspanning was ze niet meer gewend. Hoewel het zweet op haar voorhoofd stond, voelde ze tegelijkertijd de bijtende kou door haar regenjas heen dringen. De fijne novemberregen was uiterst onaangenaam en de grond rook naar paddenstoelen en vocht. Allemaal dingen waar ze een hekel aan had. Gewoonlijk meed ze het landgoed dan ook in dit vreselijke jaargetijde, waarin het er zo naargeestig bij lag en haar een kwetsbaar gevoel bezorgde. Honderd keer liever was ze in Londen met alle lichtjes, het bruisende leven van Oxford Street, de wandelaars in Regent's Park vlak bij haar huis en de niet-aflatende drukte bij Harrods. Maar ze had geen keus gehad. Hield dit dan nooit op?

'Een sigaret. Ik heb een sigaret nodig,' zei ze hardop tegen zichzelf, terwijl ze iets verschikte aan de zijden sjaal om haar roodblonde haar, dat op haar vijftigste nog nauwelijks aan glans had ingeboet.

Het geluid van haar stem in het donker benadrukte de griezelige stilte die om het landhuis hing. De spookachtig witte maan bescheen de kale takken van de beuken, die als een soort vorken naar de hemel wezen. Hoe hard ze zichzelf ook voorhield dat ze niet in geesten geloofde, deze plek gaf haar de kriebels. Toch was het haar eigen besluit geweest hier alleen naartoe te gaan; onder geen beding wilde ze nog meer mensen bij deze duistere geschiedenis betrekken. Toen ze zich omdraaide, ving ze tussen de bomen in de verte nog net een glimp op van de glinsterende rivier. Besluiteloos vouwde ze haar vingers open en staarde naar de fraai bewerkte messing sleutel in haar handpalm. Moest ze hem in het water gooien of bewaren als een aanwijzing voor later? Weinig kans dat haar dochter Ruby deze hele vreselijke toestand,

die haar bijna fataal was geworden, ooit zou willen oprakelen. Hortense slikte een traan weg. Ruby was buiten levensgevaar – dat was het belangrijkste – maar ze nam het haar moeder wel kwalijk, en gaf haar indirect de schuld van wat er was gebeurd. Ergens begreep Hortense dat wel... Misschien dat ze met het verstrijken van de tijd wat milder zou worden en de waarheid zou willen horen.

‘Een aanwijzing dus. Maar eerst een sigaret.’

Ze zou straks gelijk Josephine, haar oudste zus, bellen. Het zou niet makkelijk zijn haar te vertellen dat haar zoon hier waarschijnlijk bij betrokken was, maar het was nu echt te ver gegaan. Vastbesloten zo snel mogelijk aan dit alles een einde te maken vervolgde Hortense haar weg over het modderige pad, dat bedekt was met een laag dode bladeren. Aan de rand van het bos ging ze het aan twee pilaren bevestigde ijzeren hek door, dat met een griezelig gekraak achter haar dichtviel. Het moeilijkste was achter de rug; het schilderij was veilig verstopt. Ze haastte zich de treden naar het bordes op, duwde de zware deur van het huis open en liep de hal door, naar de salon.

Het landhuis, dat van haar schoonouders was geweest, werd al heel lang niet meer bewoond. Benny had erop gestaan dat het huis van háár zou worden, om het tegen de aasgieren van de vastgoedwereld te beschermen. Ze wisten allebei dat Danielle zich er ooit zou vestigen; zij was immers veel meer aan die oude hut gehecht dan Ruby. Tot het zover was, deed Hortense haar best het pand zo goed mogelijk te onderhouden.

‘En er gevaarlijke geheimen te verbergen,’ mompelde ze, terwijl ze een Lucky Strike opstak.

Ze legde de aansteker op tafel en liet zich in haar blauwe leunstoel zakken, genietend van haar sigaret. Het beklemmende gevoel van de afgelopen dagen hielp haar niet bepaald minder te gaan roken; integendeel. Haar voet tikte nerveus tegen de stoel, terwijl ze bedacht wat ze tegen Josephine zou gaan zeggen. Haar zus had de neiging iedereen met elkaar te willen verzoenen. Ze zou ongetwijfeld weer met excuses voor haar zoon komen...

De klok op de schoorsteenmantel sloeg negen uur; in Californië zou het nu twee uur 's middags zijn. Abrupt drukte Hortense haar peuk uit in de asbak en pakte de telefoon. Na drie keer overgaan nam Josephine op. Ze verspilden geen tijd aan loze beleefdheden.

‘Hoe gaat het met Ruby?’ vroeg Josephine.

‘De operatie is goed gegaan. Ze komt er wel weer bovenop, fysiek tenminste. Voor de rest...’ Hortense had het gevoel dat haar keel werd dichtgeknepen; ze rolde het telefoonsnoer om haar wijsvinger.

‘Denk je echt dat dit iets met het schilderij te maken had?’ vroeg Josephine een tikje buiten adem.

‘Mijn hele appartement was overhoopgehaald, Jo. Toch was er niets gestolen. Volgens Danielle...’ Weer zweeg ze, omdat ze niet goed wist hoe ze dit tegen haar zus moest zeggen.

‘Ja?’

‘Gary was in Londen. Hij is bij de meisjes langsgesegaan en... nou ja, het zou kunnen dat hij met bepaalde mensen heeft gepraat.’

‘Op die manier.’

De stem van Josephine verraadde niets. Sinds haar zoon in de overtuiging leefde dat hij de erfgenaam was van een zeldzame diamant die The Brightness heette en kort voor de Eerste Wereldoorlog van de radar was verdwenen, liep ze op eieren. Hij wist pas sinds vijf jaar wie zijn biologische vader was en kon daar duidelijk niet zo goed mee omgaan.

‘Heeft Vittorio het met hem ooit over de familie Barnett gehad?’ vroeg Hortense voorzichtig.

‘Ik heb geen flauw idee,’ verzuchtte Josephine. ‘Gary praat met mij niet over Vittorio. Hij heeft hem maar een paar maanden gekend en kan zijn naam amper over zijn lippen krijgen. O, je wilt toch niet beweren dat mijn zoon zijn eigen nicht heeft aangevallen?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar geef toe dat het wel erg toevallig is. Ruby en hij zijn een paar keer samen op stap geweest; wie weet wie ze zijn tegengekomen?’ Waarom was het zo moeilijk haar zus gewoon te zeggen waar het op stond? Hortense kon het niet over haar hart verkrijgen.

‘In dat geval kan Ruby jou misschien meer vertellen,’ was de vinnige reactie van Josephine. ‘Dan zal ik Gary nogmaals verzekeren dat de diamant op de bodem van het Kanaal ligt sinds papa hem het water in heeft geslingerd. Uiteindelijk zal hij zich er wel bij neerleggen.’

Hortense bromde instemmend en voegde eraan toe: ‘Die Eleanor heeft ons al zoveel narigheid bezorgd. Na wat Ruby is overkomen heb ik besloten me eens en voor altijd van dat schilderij te ontdoen.’

‘Je hebt het toch niet verkocht?’ vroeg Josephine ongerust.

‘O nee, ik heb er alleen voor gezorgd dat het ons leven niet meer kan vergallen.’

Het was een erfenis met grote gevolgen geweest. Wat had die hun al veel ellende bezorgd. Na alles waarmee ze zelf al waren geconfronteerd konden ze niet toestaan dat het verleden als een zwaard van Damocles boven het hoofd van hun kinderen bleef hangen.

Aangezien Josephine wel vermoedde dat Hortense haar niet zou vertellen wat ze met het portret had gedaan, deed ze ook geen poging daarachter te komen. ‘Wat ga je nu doen?’ vroeg ze slechts.

‘Terug naar Londen. Contact opnemen met Scottie, de zoon van Simone. Ik wil wel dat er nog een spoor achterblijft, voor het geval dat, snap je?’

Terwijl ze haar plan uit de doeken deed, bedacht ze dat Juliette, hun jongste zus, op de hoogte moest worden gebracht. Ook zij had een hoop gedonder gehad en waakte als geen ander over het geheim van Les Agapanthes. Daarom was ze de enige aan wie Hortense de aanwijzing kon toevertrouwen, één enkele aanwijzing... In haar hoofd nam alles een steeds duidelijker vorm aan. Zonder er verder over na te denken trok ze het opschrijfboekje dat naast de telefoon lag naar zich toe en krabbelde er het meest logische in wat bij haar opkwam: 1969. Eenvoudig en makkelijk te onthouden.

‘Ik moet ophangen, ik heb een afspraak,’ zei Josephine verontschuldigd. ‘Het komt vast allemaal goed. Geef Ruby een knuffel van mij en bel vooral snel weer.’

‘Dat zal ik doen,’ beloofde Hortense voordat ze de verbinding verbrak.

In het stille landhuis, bij het uitdovende vuur, keek ze naar de cijfers op het papier. Die zeiden alles wat er te zeggen viel. Getroost door de gedachte dat ze haar lot eindelijk weer in eigen handen had, stak ze nog een sigaret op. Haar schouders leken bevrijd van een onzichtbare last en ontspanden toen ze de rook uitblies. Er zou nog heel wat moeten gebeuren voordat alles weer als vanouds was, maar Ruby zou het haar vergeven. Van nu af aan zou hun niets naars meer overkomen.

Hoofdstuk I

Stella, 2018

‘Nou, Stella, wat vind je ervan?’ vroeg Erin terwijl ze de deur met het gammele slot achter ons dichtdeed.

Met een knoop in mijn maag stak ik mijn paraplu op en draaide me naar haar om.

De motregen die al de hele ochtend viel was al net zo deprimerend als de vervallen staat van het uit rode baksteen opgetrokken huisje dat ik zojuist had bezichtigd. Gezien de lage prijs had ik geen grootse dingen verwacht, maar dat er zoveel aan moest gebeuren en ik er dus meer geld in zou moeten steken viel vies tegen. Het leek een bodemloze put.

Aangezien de makelaar me vragend bleef aankijken, probeerde ik iets positiefs te bedenken. Ik dacht aan de eindeloze groene weiden die zich achter de tuin uitstrekten en zei: ‘Het omringende landschap is echt geweldig. Maar je zult het met me eens zijn dat er heel wat moet gebeuren om de cottage bewoonbaar te maken... Ik moet het eerst met mijn man bespreken; dit is geen beslissing die ik in mijn eentje kan nemen.’

In werkelijkheid loonde het niet de moeite het met Adam over deze bouwval te hebben. Ik kon hier onmogelijk enthousiast voor worden; ik wist dat we de kosten van de renovatie niet zouden kunnen betalen. Een deel van het dak was verzakt en uit de vermolmde vloeren steeg een vochtige lucht op. Om nog maar te zwijgen van de aangrenzende schuur, die na een grondige opknabbeurt ongetwijfeld een heel leuk atelier zou kunnen zijn, maar nu nog amper overeind stond. We zouden failliet gaan aan alle werkzaamheden die hier nodig waren, en het ging al niet zo goed met ons spaargeld.

‘Je man is dierenarts, toch?’ vroeg Erin in een poging het gesprek weer op gang te brengen. Met een glimlach die al net zo geforceerd was als de mijne

streek ze een pluk van haar onberispelijke blonde bob achter haar oor. Ze was nog niet van plan het op te geven.

‘Ja, Adam is mede-eigenaar van een kliniek in Kensington.’

Erin knikte voldaan. ‘Wist je dat je vanuit Sevenoaks met de trein in minder dan een uur in Londen bent? Superpraktisch, en mocht hij in de stad willen blijven slapen, dan hebben we daar ook oplossingen voor. Ik weet zeker dat Kent je enorm zal inspireren... Je bent interieurontwerper, toch?’

Ik kon nog net een grimas onderdrukken. Ik wist nooit wat ik moest zeggen als mensen vroegen wat ik deed. Tien jaar lang had ik me met hart en ziel ingezet voor het bedrijfskundig adviesbureau waarvoor ik werkte. Mijn streven: eerst promotie maken en dan ooit de zo felbegeerde positie van partner bereiken. Met dat doel voor ogen had ik dagen van veertien uur gemaakt op de tweeëntwintigste etage van ons kantoor in de City. Het was mijn taak snelgroeiende bedrijven nog sneller te laten groeien en ik schrok niet terug voor de lastigste dossiers. Een uitdaging vond ik alleen maar motiverend en ik durfde wel te zeggen dat ik een van de beste medewerkers van die hele tent was. Nou ja, dat dacht ik tenminste, totdat de directie aankondigde dat er alarmerende verliezen werden geleden als gevolg van toegenomen concurrentie. Ze wilden de afdeling reorganiseren om Perkins Consulting nieuw leven in te blazen en ik had de keus tussen een stap terugdoen of het voor gezien houden. Voor dat laatste had ik gekozen; nogal een bittere pil toen ik tot de ontdekking kwam dat Meredith, een door mij opgeleide jonge vrouw zonder kinderen en zonder relatie, mijn baan en mijn klantenportefeuille zou krijgen. Blijkbaar was ik op mijn zevenendertigste over mijn hoogtepunt heen en had ik de uiterste houdbaarheidsdatum bereikt. Dat vreselijke cliché drukte me met mijn neus op de harde feiten: de zakenwereld was meedogenloos, vooral tegenover vrouwen.

Hoe moeilijk mijn ontslag ook te verteren was geweest, het had wel mijn droom ooit een bed and breakfast te openen weer aangewakkerd. En voorlopig had ik me in het woningtextiel gestort. Ik vond het heerlijk de mooiste stoffen op te duikelen en te bedenken hoe ik daarmee een interieur kon verfrazen; dat zag ik als een eerste stap naar mijn grotere project. Dankzij de hulp van mijn beste vriendin Indah, die mijn creaties in haar lifestyleblog en in het trendy tijdschrift waarvoor ze schreef in het zonnetje had gezet, kreeg ik regelmatig bestellingen voor kussenhoesjes of gordijnen. Maar ik maakte

mezelf niets wijs: de hoge vlucht waarop ik had gehoopt bleef uit. Mijn bedrijf kwam niet echt van de grond.

Zo zelfverzekerd mogelijk keek ik Erin aan. 'Om precies te zijn maak ik woningtextiel op maat. Het is mijn grote passie een aangename, knusse omgeving te creëren. Wanneer we op het platteland zouden gaan wonen zou ik ook graag een B&B met een paar kamers beginnen.'

'Daarvoor is dit de perfecte plek, Stella. Ik weet zeker dat je gasten, wanneer het huis is opgeknapt, het unieke karakter ervan fantastisch zullen vinden.'

Voor alle zekerheid wierp ik nog een blik op de bouwval met het krakemikkige dak. Nee, dat werd hem echt niet. Maar aangezien ik de makelaar niet voor het hoofd wilde stoten, probeerde ik zo tactvol mogelijk te blijven. 'Ik neem snel contact met je op om te laten weten wat we besloten hebben.'

Gelukkig had Erin nog een afspraak, zodat ze geen tijd meer had voor verdere pogingen mij ervan te overtuigen dat dit onbewoonbare pand de aankoop van de eeuw zou zijn.

Ik stapte weer in mijn auto, gooide mijn tas op de passagiersstoel en slaakte een diepe zucht. Dit soort teleurstellingen bracht me aan het twijfelen over de haalbaarheid van mijn plan Londen te verruilen voor een rustiger plek. Maar wat dan? Solliciteren bij alle kantoren van de City en Canary Wharf en terug naar werkdagen die moeilijk te combineren waren met een gezinsleven? Een vooruitzicht waar ik absoluut niet blij van werd, maar als dat nodig was om de studie van Harry en Ellie, onze tweeling van veertien, te kunnen betalen, dan moest dat maar.

*

De verkeersdrukte rondom de hoofdstad was helaas geen fabeltje. Ik deed anderhalf uur over de vijftig kilometer van Sevenoaks naar Londen. Zoals gewoonlijk was het superdruk op de M25 en de A2, en ik had spijt dat ik niet met de trein was gegaan. Ik had een lunchafspraak met Indah bij een Thais restaurant in Blackfriars, midden in de City. Dé nachtmerrie van iedere autobestuurder... Er heerste de gebruikelijke gejaagde bedrijvigheid. Over de bomvolle trottoirs bewoog zich een constante stroom voetgangers, de blik op hun smartphone gericht uit angst anders iets te missen. Ik was

superalert, bang dat ik iemand zou aanrijden die iets te veel afgeleid was. En dan te bedenken dat ik nog niet zo lang geleden een van hen was geweest. Die voortdurende stress miste ik niet.

Ik mompelde een verwensing toen ter hoogte van Gracechurch Street een opstopping ontstond omdat een taxi en een dubbeldekker elkaar geen voorrang wilden geven. Dat ging lekker. Gelukkig had ik Indah al een berichtje gestuurd om te zeggen dat ik wat later zou zijn en dat zij maar alvast moest gaan zitten.

‘Kom op, rijden met die hap,’ foeterde ik, terwijl ik nerveus met mijn vingers op het stuur tikte op de maat van de nieuwste Dua Lipa, die uit de speakers knalde.

Na wat wel een eeuwigheid leek, kwam er weer beweging in het verkeer en kon ik afslaan naar Cannon Street. In plaats van op zoek te gaan naar een parkeerplek zo dicht mogelijk bij het restaurant zette ik mijn auto in een parkeergarage. Dat zou me een vermogen gaan kosten, maar ik was al zo laat. Dus vergat ik mijn bezwaren en zette er stevig de pas in om mijn vriendin niet nog langer te laten wachten

‘Stella!’ Indah begroette me met een stralende glimlach en een stevige omhelzing, alsof we elkaar maanden niet hadden gezien. ‘Ik heb straks een vergadering, dus mijn tijd is beperkt. Zullen we bestellen? Leef je uit, mijn baas trakteert,’ voegde ze er met een komisch opgetrokken wenkbrauw aan toe.

We namen allebei pad thai, mijn vriendin vegetarisch, ik met kip.

‘Wat een leventje,’ zei ik spottend nadat de ober was vertrokken. ‘Alle nieuwe restaurants van Londen testen en daarvoor nog betaald krijgen ook... Wat heb je dat toch goed geregeld. Vertel, hoe gaat het met jou?’

‘O, het zou zomaar kunnen dat ik binnenkort ontslag neem,’ antwoordde ze met een licht geïrriteerde ondertoon. ‘Ik heb het wel gehad met mijn baas. Hij stinkt niet alleen een uur in de wind naar lavendel eau de toilette, maar weigert ook nog steeds mijn artikel over de beste afternoontea’s van de stad.’

‘Waarom? Dat slaat nergens op. Wie houdt er nu niet van een afternoontea?’

‘Volgens hem is het te cliché. Het kan hem geen donder schelen dat de post op mijn blog hierover door duizenden mensen is bekeken. Wat een panenkoek, die Ed Geller. Ik word echt niet gewaardeerd, Stella.’

Nadenkend kneep ik mijn ogen een stukje dicht. Het was niets voor Indah

om hier zo over in te zitten. ‘Overweeg je echt ontslag te nemen?’ vroeg ik, terwijl ik mijn hand even op de hare legde. ‘Zo ken ik je niet.’

Indah was eigenlijk altijd goedgehumeurd. Haar opgeruimde karakter vertaalde zich in kleurige kleding, indrukwekkende sieraden en een immer aanwezige glimlach. Vandaag droeg ze een warm oranje broekpak dat haar donkere ogen en haar getinte huid mooi deed uitkomen. Vergeleken bij haar zag ik er maar flets uit, met mijn rossige haar dat losjes in een klem zat, mijn kastanjebruine ogen en de spijkerblouse die ik vanochtend uit de kast van mijn man had gepikt.

‘Nee hoor, het komt wel goed.’ Ze vermande zich. ‘Ik...’ Na een korte aarzeling ging ze verder: ‘Ik denk dat ik het me allemaal iets te veel aantrek. Ik ben op dit moment een beetje overgevoelig, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Nu schonk ze me een bijna plagerige blik, alsof ze benieuwd was naar mijn reactie.

In verwarring gebracht staarde ik haar even sprakeloos aan. Toen fluisterde ik: ‘Indah, de vorige keer dat je er zo aan toe was, was drie jaar geleden, toen je zwanger was van Naala.’

‘Precies,’ beaamde ze met een grote glimlach.

Mijn mond zakte open van verbazing. ‘Wil dat zeggen dat je weer...’

‘Ja!’ jubelde ze. ‘Over ruim zeven maanden wordt Naala grote zus. Man, ik kon het echt niet langer voor me houden. Jij bent de eerste buiten de familie aan wie ik het vertel.’

Ik sprong op om haar een dikke knuffel te geven. ‘Wat een fantastisch nieuws. Gefeliciteerd, lieverd.’

We toostten met vruchtensap op het heuglijke feit; daarna ging het gesprek als vanzelf over haar plannen. Met de komst van een tweede kind zouden ze een groter huis moeten zoeken.

‘Jullie gaan weg uit Holland Park.’ Het was meer een vaststelling dan een vraag.

In het beroemde park waarnaar onze wijk was genoemd hadden Indah en ik elkaar zeven jaar geleden ontmoet. Ik was net met Adam en de kinderen naar Queensdale Road verhuisd en had besloten op mijn vrije dag te gaan joggen om de buurt wat beter te leren kennen. Toevallig had Indah datzelfde plan opgevat, maar dan om een teleurstelling in de liefde te verwerken. Na slechts één rondje door het park had ik me al buiten adem op een bankje in

de Japanse tuin laten vallen. Indah was naast me opgedoken en had me een flesje water toegestoken. ‘Hardlopen is eigenlijk waardeloos,’ had ze onomwonden verklaard. Na een vanillefrappuccino waren we de beste vriendinnen van de wereld geworden. Indah woonde in een knus appartement aan Holland Green Place, bij mij om de hoek. En nu ging ze dus weg, terwijl ik vastliep in mijn leven en nog steeds niets had gevonden.

Mijn ontgoocheling ontging Indah niet. Met zachte stem vertelde ze: ‘We hebben een mooi appartement in Primrose Hill bezichtigd dat ons wel wat lijkt. Dichter bij mijn ouders ook, zodat die geen uur meer hoeven te reizen om hun kleinkinderen te zien. Vanavond brengen we een bod uit.’

Ik glimlachte naar haar. Primrose Hill kende ik maar al te goed, omdat mijn grootmoeder Hortense daar tot aan het einde van haar leven had gewoond. De wijk met het dorps karakter, de huizen in pastelkleurtjes en de leuke winkeltjes aan de hoofdstraat was een van de mooiste – en duurste – van Londen. Hoe vaak ik als puber niet de Northern Line tot aan Chalk Farm had genomen om met Hortense te gaan wandelen in Regent’s Park... Ze vond het altijd heerlijk om naar mijn verhalen over de middelbare school en mijn vriendinnen te luisteren terwijl we door het park kuierden.

‘Jullie gaan het ontzettend fijn hebben in Primrose, Indah. Ik ben oprecht blij voor je,’ zei ik, vastbesloten mijn egoïsme aan de kant te schuiven.

En ik meende het ook. Ik was blij dat Karan en Indah zich deze droom konden veroorloven. Met ouders die allebei arts waren had het mijn vriendin nooit aan iets ontbroken, maar haar vriend kwam uit een heel wat minder welgesteld nest. Hij was met vier broers en zussen opgegroeid in het familierestaurant in Brixton. Aangezien Karan niet van plan was geweest de rest van zijn leven tikka masala uit te serveren, had hij zich vastgeklampt aan zijn studie alsof het een reddingsboei was. Stukje bij beetje had hij zich omhooggewerkt, iets waar Indah ongelooflijk trots op was.

‘Ik kijk er al naar uit met jou de heuvel van Primrose te beklimmen om van het uitzicht over Londen te genieten,’ verklaarde ik.

Opgelucht dat ik het zo goed opnam, voegde Indah er opgewekt aan toe: ‘En daarna gaan we schandalig dure koffie met onuitsprekelijke namen drinken op de meest hippe terrassen. Maar genoeg over mij; jij gaat binnenkort ook verhuizen, dat voel ik. Hoe was de bezichtiging vanochtend? Vertel.’

We hadden de lunch achter de kiezen en ik had geen zin om dit deprime-

rende onderwerp aan te snijden met een leeg bord voor mijn neus. ‘Heb je zin om een stukje te lopen?’ vroeg ik dus.

Een paar minuten later daalden we af naar de oever van de Theems. De zon had eindelijk door de grauwe lucht heen weten te prikken en het voelde iets warmer aan; wie weet was dit de voorbode van een mooie meimaand. Terwijl we over de boulevard van de Millennium Bridge naar Blackfriars liepen, vertelde ik over mijn ochtend.

‘Een onbewoonbare hut, dat is toch idioot?’ zei ze verontwaardigd.

‘Dat is zeker idioot, maar ik vrees dat het niet mijn laatste tegenvaller zal zijn. Ons beperkte budget vormt een enorme belemmering; ik wil niet mijn hele ontslagvergoeding erin steken. En ik hoef ook geen landhuis... Gewoon een warm, knus plekje. Is dat te veel gevraagd?’

Met een gedesillusioneerde zucht plofte ik op een bankje met uitzicht op de rivier en de plezierboten. In de verte, op de andere oever, glinsterden de ramen van de hypermoderne Shard in de zon; ertegenover deden de Sky Garden en de koepel van St Paul’s Cathedral wie het mooiste was, ieder op zijn eigen manier. Die mengeling van oud en nieuw – zo kenmerkend voor Londen – had me altijd gefascineerd, ook al putte ik op dat moment geen enkele troost uit het uitzicht.

Indah keek me met gefronste wenkbrauwen aan. ‘En de financiële hulp die je ouders hebben aangeboden? Staat Adam daar nog steeds niet voor open? Want dat zou jullie wel uit de brand kunnen helpen.’

‘Hij wil er niets van horen,’ verklaarde ik op wrange toon. ‘Ergens begrijp ik dat wel; ze betalen ook al een deel van de kosten voor de Franse middelbare school van de tweeling sinds ik geen werk meer heb.’

Een forse inbreuk op de principes van mijn man. Zijn eigen ouders, die al jaren gescheiden waren, hielden zich vooral bezig met hun eigen leven. Ze hadden niet zoveel met familie. Zijn vader leidde een rustig leventje in Manchester; zijn moeder was teruggegaan naar de regio Le Perche in Frankrijk, haar geboorteland (Adam en ik hadden elkaar leren kennen tijdens ons voorlaatste jaar op de Franse middelbare school). Als we ze één keer per jaar zagen, was het veel, en het zou niet bij mijn man opkomen om op hun financiële hulp te rekenen.

‘Oké, maar hoe zit het met dat huis in Normandië dat je hebt geërfd? Als je dat verkoopt, moet dat toch een aardig sommetje opleveren?’

Mijn vriendin doelde op Les Agapanthes, het huis waar mijn grootmoeder was opgegroeid. Na de dood van haar jongste zus, Juliette, aan het eind van de afgelopen winter, hadden mijn nichtjes en ik te horen gekregen dat de aan zee gelegen villa nu van ons was. Met Flora, die de kleindochter was van de oudere zus van Hortense, Josephine, en in Californië woonde, kon ik het goed vinden. Morgane, de kleindochter van Juliette, woonde in Le Havre en had tot nu toe op geen van onze berichten gereageerd. Als kind had ik met hen allebei heel wat zomers in de villa doorgebracht, waaraan ik alleen maar goede herinneringen bewaarde.

‘Daarvan bezit ik maar een derde deel,’ bracht ik Indah in herinnering. ‘Ik ben van plan er deze zomer met Adam en de kinderen naartoe te gaan, in de hoop dat mijn nichten snel een beslissing zullen nemen. Ik krijg de indruk dat dat niet makkelijk zal worden.’ En verkopen zou ook best jammer zijn, want tijdens een weekend bij Flora in dat huis uit de belle époque had ik kunnen constateren hoeveel potentie het had.

Flora had de afgelopen maand een paar weken in Les Agapanthes doorgebracht... een verblijf vol verrassingen. Iemand wiens identiteit we niet hadden kunnen achterhalen had een manuscript van Flora's oma voor de deur achtergelaten waarin een geheim over onze overgrootvader, de beroemde schilder Guillaume Verney, aan het licht werd gebracht. Kort voor de Eerste Wereldoorlog had hij blijkbaar gescharreld met een jonge Engelse vrouw, Eleanor, en minstens drie portretten van haar geschilderd. Maar die mooie Eleanor had iets te maken met de verdwijning van een zeldzame diamant: The Brightness. Stukje bij beetje was Flora erachter gekomen dat de diamant in het Kanaal was beland en dat haar oma een van die schilderijen in haar bezit had gekregen. Na een serie dramatische gebeurtenissen – allemaal veroorzaakt door mensen die met deze geschiedenis verbonden waren en die zich van The Brightness meester hadden willen maken – had Josephine het schilderij uiteindelijk zorgvuldig verstopt in een grot op het Griekse eiland Corfu, waar ze verschillende jaren had gewoond. Als door een wonder had Flora het teruggevonden, maar we hadden het bestaan van de doeken nog niet openbaar gemaakt. Je kon er donder op zeggen dat volmaakte onbekenden dan jacht zouden gaan maken op de twee ontbrekende schilderijen met de bedoeling zich te verrijken over de rug van onze familie, of dat mensen zouden gaan denken dat wij die beruchte diamant in ons bezit hadden.

Alsof Indah mijn gedachten kon lezen vroeg ze: ‘Ben je niet nieuwsgierig of jouw grootmoeder ook een van die mysterieuze schilderijen bezat? Als ik jou was, zou ik dat dolgraag willen weten.’

Met mijn blik op het troebele water van de Theems gericht antwoordde ik: ‘Natuurlijk wel, maar het zijn maar speculaties... Er is geen enkel bewijs voor onze theorie dat die andere doeken ook echt hebben bestaan. Josephine heeft ze slechts vaag aangestipt in haar manuscript en ik weet bijna zeker dat ik bij mijn oma nooit iets heb gezien wat op een portret van Eleanor leek.’

‘Je moet dus hoognodig terug naar Normandië om dat te onderzoeken,’ verklaarde Indah. ‘Dan schrijf ik er een artikel over en sleep daarmee een prestigieuze prijs in de wacht. Als kers op de taart gaat Hollywood met het verhaal aan de haal en wordt het een kaskraker.’

Ik moest wel lachen, of ik wilde of niet. ‘O, Indah, je draaft weer lekker door. Laten we nog maar even wachten met die kaskraker. Zoals ik al zei, moet er vooral geen ruchtbaarheid worden gegeven aan deze zaak. Ik reken op je.’

‘Nare spelbreker,’ hoonde ze. ‘Natuurlijk hou ik mijn mond. Oké, ik moet ervandoor, anders krijg ik op mijn kop van de GBB.’

‘De GBB?’ herhaalde ik lachend.

‘De Grote Boze Baas, duh! Die vergadering begint over een halfuur en het kost me twintig minuten om weer in Holborn te komen.’

‘Wegwezen dan.’ Ik gaf haar nog een knuffel. ‘En nogmaals gefeliciteerd met de baby... Echt fantastisch.’

Glimlachend keek ik haar na; ze huppelde bijna. Qua werk lag mijn leven op zijn gat, mijn zoektocht naar een geschikt huis leek gedoemd te mislukken en ik ging soms (oké, regelmatig) tekeer tegen mijn man en kinderen, maar ik had Indah Pardey in mijn leven. Daar bofte ik maar mee.